Kamu Emekçileri Bülteni
Özel Sayısı: 186

Esenyurt-Kıraç İşçi Bülteni

Fiyatı 25 YKr. Mart 2005

Her yer SEKA, her yer direniş!

SEKA direnişi yol gösteriyor!

SEKA işçileri, tüm sınıf kardeşlerini sosyal hak gasplarına, özelleştirmelere ve her türden saldırılara karşı direnişi yükseltmeye çağırıyor!

SEKA direnişini desteklemek ve çoğaltmak için görev başına!

Esenyurt-Kıraç İşçi Bülteni'nden bölge işçilerine çağrı!

Asalak patronların tehditlerine, saldırılarına boyun eğmeyelim!

Kendileriyle ilgili haberleri yakından izleyen bölgenin asalak patronları, son dönemlerde bültenimizde ve diğer yayınlarımızda dile getirdiğimiz eleştiriler, yaptığımız haber ve teşhirler nedeniyle bizlere ve bizlerle birlikte hareket eden işçilere tehditler savurmaktadırlar. Bir kısmı ise yalana ve karalamaya dayalı bir propagandayla işçilerin kafasını karıştırmaya, işçilerin hak ve talepleri için mücadeleye atılmasını kirli yol ve yöntemlerle, işten atma tehditleriyle engellemeye çalışmaktadırlar. Bazıları bununla da kalmayıp işi fiili saldırılara vardırmış bulunmaktadır.

Mafyavari saldırılarla, tehditlerle susturmazsınız!

Bunları son derece doğal karşılıyoruz. Zira, bizler, sömürü cehennemine dönüştürdükleri fabrikaları "fabrika değil, tatil köyü", "işçilerin cenneti" diye yutturmaya çalışan onların medya ailesinden değiliz. Para karşılığında çürümüş, kokuşmuş düzenin savunusunu ve reklamını yapan satılık medyanın üstünü örttüğü, patronların bilinmesini istemediği gerçekleri gücümüz yettiğince dile getiriyoruz. Sınıfın bilinçlenmesi, örgütlenmesi ve mücadeleye atılmasına hizmet ediyoruz. Gücümüzü davamızın haklılığından ve işçi sınıfından alıyoruz. Yazdığımız her satırın, ortaya koyduğumuz her iddianın sonuna kadar arkasında duruyoruz ve durmaya devam edeceğiz. Asalak yüzlerini teşhir etmeye, onları rahatsız eden gerçekleri gün yüzüne çıkarmaya, işçi sınıfının sesi ve soluğu olmaya devam edeceğiz.

Vardık, varız, varolacağız!

Bu sömürücü asalaklar ve onların paralı uşakları yalan, karalama, tehdit ve zorbaca yöntemlerle biz sınıf devrimcilerini susturabileceklerini, işçi sınıfını teslim alabileceklerini sanıyorlarsa yanılıyorlar. Hiçbir güç, sınıf devrimcilerini mücadeleden alıkoyamaz.

Onlara diyeceğimiz şudur. Elinizden geleni ardınıza koymayın! Vardık, varız ve varolacağız! Bugün kölece çalışmaya ve sefalet içinde yaşamaya mahkum ettiğiniz işçi sınıfı er ya da geç bir gün mutlaka zincirlerini koparıp ayağa kalkacak, sömürü üzerine kurduğunuz tahtınızı, çürümüş düzeninizle beraber yerle bir edecektir. Bundan en küçük bir kuşkunuz olmasın!

Onurumuza, geleceğimize örgütlü sınıf mücadelesini yükselterek sahip çıkalım!

Esenyurt-Kıraç İşçi Bülteni olarak bölge işçilerine de bu vesileyle bir çağrıda bulunmak istiyoruz.

Gem'i azıya alan asalak patronların işi kabadayılığa vardırarak sınıf kardeşlerinize fili saldırılarda bulunmasına, tehditler savurarak sınıf devrimcilerini, devrimci basını susturmaya çalışmasına daha fazla sessiz kalamazsınız. Sessiz ve tepkisiz kalmanızdan da güç alan bu haramiler öteden beri uyguladıkları bu zorbaca yöntemleri giderek yaygınlaştırmaktadırlar. "Aşımdan, işimden olmamak için bu zorbalığa sessiz kalayım" demek, fena halde yanılmak ve bu suça ortak olarak onursuzlaşmak demektir. Bu kadarına izin vermemelisiniz. Yanındaki bir işçi arkadaşına sahip çıkmayan bir işçi onuruna, onuruna sahip çıkmayan bir işçi emeğine sahip çıkamaz. Böyle bir sınıfın bir geleceği olamaz! Özet olarak, gelinen yerde bu zorbaca yöntemler karşısında bir yumruk gibi kenetlenip ve bu haramilere anında hak ettikleri yanıtı vermek bir sınıf görevidir, bir onur meselesidir. Sınıf devrimcileri olarak bu haklı davada, bu onurlu kavgada sonuna kadar işçi sınıfının yanındayız. Hiçbir güç, hiçbir zorbaca saldırı, bizi bundan alıkoyamaz.

Bültenimiz bu haklı davaya güç vermek için çıkmaktadır. Davamıza güç vermek için çıkarmakta olduğumuz ***İşçi Bülteni***'ne sahip çıkalım! Onu örgütlenme ve mücadelemizin bir silahı haline getirelim. Bunun en iyi yolu ise, bölgemizdeki, fabrikalarımızdaki haber ve gelişmeleri bültene yazmak, bülteni okumak ve işçi arkadaşlarımıza, fabrikalarımıza ulaştırmaktır. Bu vesileyle bültenimizin her türlü katkılarınıza açık olduğunu bir kez daha hatırlatıyoruz.

Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!

Sömürü, sefalet, köleci iş yasaları, gerici baskılar önce kadını vuruyor...

İşçi, emekçi kadınlar en önde mücadeleye!

Kadınlar olarak toplumsal yaşamın tüm alanlarında ikinci sınıf insan olarak görülür, çifte ezilmişliği ve sömürüyü yaşarız. En temel haklardan yoksunluğumuz ve erkekler karşısındaki ikincil konumumuz, kapitalist üretim ilişkileri içerisinde de devam eder. Bu ikincil konum, ilkin üretim sürecine katılmanın önündeki engeller olarak çıkar karşımıza. İkincil konumun ikinci ayağını, kadın emeğinin yok sayılması oluşturur. Ve üçüncüsü ise, üretimde sürecinde eşitsizliklerdir.

Ülkemizde kadınların işgücüne katılım oranı % 28 civarındadır. Yani her 4 kadından yalnızca biri üretim sürecine katılabilmektedir. Çalışan kadın nüfusunun 68'i tarımda ve ev işlerinde ücretsiz aile işçisidir ve bu oran resmi olarak kayıtlara yansımamaktadır. Çalışan kadın nüfusunun yalnızca yüzde % 10'u sanayide, % 19'u hizmet sektöründe çalışır görünmektedir. Çalışma hayatına katılma şansı bulan kadınlar ise, erkek işçilere oranla, eşitsiz ve olumsuz şartlarda çalıştırılır, her türlü ayrımcılığa maruz kalırlar. Ücretleri daha düşüktür, yükselmeleri daha zordur, bir takım mesleklerde istihdam olanakları son derece sınırlıdır.

Bunlar tesadüfi olgular değil, kapitalist sistemin yapısal sonuçlarıdır. En gelişmiş kapitalist ülkelerde bile bu eşitsizlik varlığı korumaktadır. Kapitalizm kapitalizm olarak kaldığı sürece de koruyacaktır. Zira, eşitsizliğin, çifte sömürünün altında kapitalizmin daha fazla sömürü ve daha fazla kâr yasası yatmaktadır.

"Eksik etek" ve ucuz emek politikasına devam!

Sermaye sınıfı, kadınlar üzerindeki bin yılların gerici ideolojik baskısını biçimsel bazı değişiklikler altında sürdürerek, mevcut eşitsizliği kendi ihtiyaçları doğrultusunda kullandı. Sanayiinin gelişmesiyle birlikte ucuz ve yedek işgücü olarak evlerden üretim sürecine çekilmemiz, biz işçi-emekçi kadınları kapitalist üretim ilişkilerinin çifte baskısı ve sömürüsüyle yüzyüze bıraktı. Ataerkil aile düzenindeki geleneksel rol ve konumun ezici baskıları sürerken, aynı zamanda fabrikalarda ucuz emek sömürüsünün temel bir dayanağı ve kaynağı haline getirildik. Çok belirleyici olmayan bazı sınırlı değişikliklerle birlikte bu tablo hala da devam etmektedir. Sosyal güvenceden yoksun olan kadınların üretici etkinliklerinin büyük bölümü çalışma olarak kabul edilmemektedir. Yaptığımız işlerin büyük bölümü (ev işleri, tarımsal üretime katılım, aile bütçesine katkı sağlamak üzere evde yapılan üretim vb.) geleneksel iş bölümü ve toplumsal rol gereği yerine getirilmesi gereken zorunlu faaliyetler olarak değerlendirilmektedir. Yedek işgücü olarak görüldüğümüzden dolayı iş yaşamında kadına daha çok vasıfsız, beceri gerektirmeyen işlerde sorumluluk verilir. Erkeklerle aynı işi yapıyor olmamıza rağmen erkeklerden daha az ücret alıyoruz. Toplumda önemli bir bölümümüz aktif ekonomik yaşamın dışında tutuluyor. Çünkü ev işleri daima asli işimiz olarak görülüyor. Çalışsak da çalışmasak da kutsal analık görevleri adı altındaki işler bizim sırtımıza yükleniyor. Geleneksel değerler ve dinsel gericilik ile çembere alınıyoruz. Dört duvar arasına hapsedilerek toplumsal yaşamdan kopuk, bilgi ve beceriden elde etme imkanlarından yoksun kölece bir yaşama mahkum ediliyoruz. Kağıt üstünde tanınan haklar, başka biçimlerde elimizden alınır. Örneğin okur-yazar olmayanların % 66'sını biz kadınlar oluşturur. Her türlü şiddetin öncelikli hedefi, kadınlardır. Kapitalizmin bütün kötülükleri önce biz kadınları bulur, sömürü düzeni en fazla bizi sömürür, ezer.

Kısaca, işçi ve emekçileri sömürerek köleleştiren kapitalizmin uyguladığı politikalar en çok biz kadın emekçileri yıkıma uğratıyor. İşsizlik, yoksulluk,

sosyal haklardan yoksunluk, en ağır darbesini emekçi kadına vurmaktadır. Ülkemizde peş peşe yaşanan krizler ve sosyal güvenliğin tasfiyesine dönük saldırılar, bu söylediklerimizin yeni bir kanıtı ve örneği durumundadır.

Kriz koşullarinin ve sosyal saldırıların kadınlar üzerindeki tahribatları!

İhracat ve üretim patlamalarına, sermayenin kârına kâr katmasına rağmen resmi istatistikler, kriz koşullarının ortadan kalkmadığını, iyileşmek bir yana işçi ve emekçilerin yaşam ve ücret koşullarının daha da kötüleştiğini gözler önüne sermektedir. Ve bu başaşağı gidişten önce kadınlar etkilenmektedir.

Son yıllarda yüzde 12 büyüyen ekonomiye rağmen istihdam artmamış, aksine gerilemiştir. DİE verilerine göre 2003 yılında 6 milyon 439 bin olan istihdam edilen kadın sayısı, 2004 yılında 6 milyon 323'e düşmüştür. 2003'de 12 milyon 584 bin olan 'ev işleriyle meşgul olan kadın' sayısı, 2004'de 13 milyon 248 bine ulaşmıştır. Son bir yıl içinde 850 bin artan işsizlerin 500 binini kadınlar oluşturmaktadır. 2004 yılında kadınların işgücüne katılım oranları % 28.8'den % 27.7'ye düşmüştür. Resmi verilerin dışında kadınların % 72'sinin sigortasız, sosyal güvenceden yoksun yani kayıtdışı çalıştırılanlarını da hesaba kattığımızda kadın emeğinin sömürüsünün boyutu daha da büyür.

Öte taraftan işsiz bırakılarak evlere hapsedilen kadınlar, ucuz emek ve işgücü olarak sermayenin sömürü pazarının yeni bir parçası olmayı sürdürüyor. Çalışan kadınların büyük bölümü evlere temizlik işlerine gidiyor ya da evlerinde fabrikalara parça başı üretim yapıyor. Son yillarda emekçi semtlerinde eve iş verme oldukça yaygınlaşmaktadır. Kuşkusuz bunun nedeni küçük işletmeler değil, bizzat patronların fason üretimi tercih etmesidir. Esnek üretimin bir parçası olan evlere iş verme yöntemiyle patronlar servis, sigorta, yemek gibi yüklerden kurtularak işçilik maliyetini en aza indirmekte ve daha çok kâr etmektedir. Bu modelle kadınların işsizliği daha da büyürken, emek sömürüleri de yaygınlaşmaktadır. Esenyurt ve Kıraç gibi emekçi semtlerinde günde 3-5 milyon için evde parça başı üretim yapan ailelere her gün yenileri eklenmektedir.

"Sosyal Güvenlik Reformu" adı altında çıkarılan bir dizi yasal saldırıya yakından bakıldığında, bundan çalışan ve çalışmayan kadınların daha fazla etkilendiği görülür. Sağlık hakkının gaspedilmesi, hiçbir güvenceye sahip olmayan işsizliğin pençesindeki kadınlar için ölüm demektir. Öte taraftan pasif sigortalı sayısının çok fazla olduğu gerekçesiyle sigorta hakkının daraltılması, kocasının sigortası altında bir takım haklardan yararlanan kadın eşlerin bu haklarını kısıtlamakta ve giderek ortadan kaldırmayı hedeflemektedir. Bu aynı şey kocası ölen eşlerin dul ve yetim aylıklarının düşürülmesinde de görülmektedir.

Emekçi kadınların kurtuluşu devrimde, sosyalizmdedir!

Sonuç olarak; eşitlikten, sosyal adaletten, demokrasiden, refahtan, barıştan, ailenin kutsallığından, tüyü bitmemiş yetimin hakkını korumaktan, kadının eşitliğinden bahseden kapitalizm, gelinen yerde göstermelik olarak dillendirdiği bu değerleri ayaklar altına alan saldırılarla tüm işçi ve emekçileri sefalet içinde yaşamaya mahkum etmeye çalışmakta ve bu saldırılar emekçi kadınlar üzerindeki baskı, sömürü ve eşitsizliği daha da derinleştirmektedir.

Kapitalist toplumun yıkımı en fazla kadını etkilediği için kapitalist düzenin yıkılması için en önde mücadele etmesi gereken kesimlerin başında ezilen emekçi kadınlar gelmektedir. Toplumda en köklü dönüşüm, emekçi kadının bir adım daha önde yürümesiyle sağlanacaktır. Çünkü emekçi kadının bir adım önde olması demek, toplumun ezilen tüm kesimlerinin eşit ve özgür olması demektir.

Emekçi kadınlar olarak İMF programlarına, sosyal saldırılara ve hak gasplarına, işsizliğe, sefalete,sömürüye ve tüm bunların kaynağı olan sermaye iktidarına karşı mücadelenin en ön safında yer alarak kavga bayrağını yükseltelim.

SEKA'nın çaktığı kıvılcım büyütelim...

SEKA direnişini desteklemek ve çoğaltmak için görev başına!

SEKA işçileri sermaye iktidarinin zor kullanma, bölüp parçalama girişimlerine, sendika bürokratlarının oyalama tutumlarına, CHP ve DSP gibi düzen partilerinin arabuluculuk oyunlarına rağmen kendi öz güçlerine dayanarak direnişlerini sürdürüyorlar. SEKA işçileri ortaya koydukları irade ve gösterdikleri direnme kararlığıyla diger sınıf bölüklerine yürünmesi gereken yolu göstermiş bulunuyorlar. Son günlerde özelleştirme karşıtı mücadelede gözle görülür bir canlanma yaşanması SEKA işçilerinin mesajinin yerine ulaştığını, çakılan kıvılcımin ateşe dönüştürülebileceğini gösteriyor.

Geçtiğimiz hafta SEKA işçilerine dönük polisin zorbaca saldırısı pek çok yerde eylemlerle protesto edildi. Adana, Bitlis, Tokat, Malatya ve Samsun'da TEKEL işçileri İstanbul'da Telekom, TEKEL ve liman işçileri ve çeşitli illerdeki kamu emekçileri SEKA direnişinin sarsıcı etkisiyle eylemler düzenlediler. TEKEL işçileri fabrikayı terketmeme eylemleri başlattılar. Düzenlenen tüm eylemlerde SEKA direnişin ile dayanışma tutumu öne çıktı. Bunun yansıra birçok yerde SEKA'yla dayanışma platformlarının adımları atıldı. İstanbul SEKA'lay Dayanışma Platformu Girişimi 20 Şubat günü SEKA işçilerinin direnişine destek için SEKA'ya ziyaret düzenledi.

Bu tablo, sermayenin canını sıktığı için, AKP hükümeti tehditler savurmaya devam ediyor. Ama işçiler daha en başından bir takım ayak oyunlarına, bu kaba tehditlere ve fiziki saldırılara pabuç bırakmayacaklarını gösterdiler ve sonuna kadar direnme kararı aldılar. Bu kararlılık, Türk-İş Başkanlar Kurulu'nun 1 Mart'taki toplantısı üzerinde de etkili oldu. Fakat, Türk-İş bürokratları, SEKA işçilerinin beklentilerinin çok gerisinde bir destek kararı çıkararak gerçek yüzlerini göstermekten geri durmadılar.

SEKA işçilerinin direnişi son yıllarda sınıf hareketinde yaşanan suskunluğu ve bunun ürünü olan güvensizliği kırmak, sınıf hareketinin yeniden canlanması açısından ciddi bir imkan sağladı. SEKA işçilerinin başlattığı direniş sınıf kardeşleri tarafından her geçen gün daha fazla sahipleniliyor. Sermaye devletinin asil korkusu da buradan geliyor. Zira SEKA direnişi kazanırsa, bu başta TEKEL, Telekom, THY, PETKİM gibi özelleştirme hedefindeki kurumların işçileri için de örnek olacak. Bu etki sadece buralarla da sınırlı kalmayacak, düşük ücretlerle ağır çalışma koşulları altında çalışan işçiler için de uyarıcı ve güven tazeleyici olacak.

İşte bu nedenle sermaye devleti, çeşitli yol ve yöntemlerle parçalayamadığı SEKA direnişini zorbaca yollarla bitirmek için fırsat kolluyor. İlk denemesinde başaramadığını bu kez başarmak istiyor. SEKA işçileri, ailelerinin ve ileri sınıf güçlerinin de desteği ile ilk saldırıyı püskürtmüştür. Ancak direniş devam ettiği sürece saldırıların da devam edeceği açıktır. Nitekim SEKA işçisinin fabrikayı işgal ettiği ileri sürülerek mahkemeye başvurulmuş bulunuyor.

SEKA direnişi bir mevzi direnişin sınırlarını aşmış sermaye sınıf ile işçi sınıfının karşı karşıya geldiği bir savaş meydanı haline gelmiştir. SEKA'nin kazanımı da kaybı da işçi sınıfının hanesine yazılacaktır.

Esenyurt-Kıraç bölgesinin öncü işçi ve emekçileri, devrimci, ilerici güçleri direnişçi SEKA işçileri dayanışma görevlerini yerine getirmek, SEKA'da çakılan kıvılcımı yaymak için kendi yerelliklerinde, fabrikalarında dayanışma platformu örgütlemek üzere bir an önce harekete geçmelidirler. SEKA işçileri yalnızca kendileri için değil, sınıfları için direniyorlar. Ihtiyaçları olan militan sınıf dayanışmasını örgütlemek, tüm işçilerin omuzlarındaki bir görevdir. SEKA direnişini kazanmak, SEKA işçilerine gerekli desteği örgütleyip SEKA'ları çoğaltmaktan ve birleşik sinif mücadelesinin görevleri için öne çıkmaktan geçiyor.

Gün safları sıklaştırma, direniş barikatlarına yığınak yapma günüdür! Gün SEKA gibi direnme günüdür!

Yaşasın SEKA işçilerinin onurlu direnişi!

Kahrolsun sermaye iktidarı!

Asalak patronlar, sömürü ve zorbalıkta sınır tanımıyor...

Korku barikatlarını yıkalım!

Kölelik yasasının çıktığı 2003 Haziran'ından bu yana, patronların işçi sınıf üzerindeki sömürü ve baskıları gözle görülür biçimde artmaktadır. Son iki yılın verileri de göstermektedir ki, kölelik yasasını arkasına alan asalak sermaye, esnek üretimi hızla uygulamaya koyup üretim ve ihracat rekorları kırmakta, kârına kâr katmaktadır. Üretim artmasına rağmen istihdam azalmakta, ücretler daha da gerilemektedir. Servet-sefalet kutuplaşması giderek keskinleşmekte, sefalet yaygınlaşmaktadır. Kuşkusuz yasanın amacı tam da buydu: Daha yoğun sömürü, daha fazla kâr!

Sendika bürokratlarının ihaneti ve sınıf hareketinin durgunluğundan güç alarak sermaye iktidarının kolayca çıkardığı bu yasa, işçinin elini-kolunu bağlarken patronlara işçi emeğini istediği gibi değerlendirme, istediği kadar sömürme hakkı tanımaktadır. Kölelik yasasıyla birlikte işçilerin hafta sonu ve bayram tatili hakları, mesai ücretleri gaspedilmiş; çalışma saatleri arttırılmış; tazminatsız işçi atması için patronlara büyük imkanlar tanınmış; iş güvencesi ortadan kaldırılmış; işçilerin örgütlenmesinin önüne kalın barikatlar örülmüş; kısaca, işçi sınıfını kölece çalışmaya mahkum edilerek asalak patronlara tarihsel olanaklar sunulmuştur. Geriye kalan diğer hak ve kazanımlar ise kamu hizmetlerinin özelleştirilmesi başlığı altında çıkarılan yasalar ve düzenlemelerle (Kıdem Tazminatı Fonu Yasa Tasarısı, Sosyal Güvenlik Reformu, Sağlık Reformu, Kamu Yönetimi Temel Kanunu vb.) parça parça gaspedilmek üzeredir. Ama gelin görün ki, tüm bunlar da bu asalak sınıfa yetmiyor. Kağıt üstünde işçilere tanınan sınırlı hakların pervasızca yok sayılmasını, burjuva hukukun ayaklar altına alınmasını bir kenara bırakalım. Öteden beri zaten bunu yapıyorlar. Aşırı sömürü için çıkardıkları yasalar az gelmiş olacak ki, bu kan emiciler patron-işçi ilişkisini efendi-köle ilişkisine dönüştürmek için son zamanlarda zorbaca yöntemlere giderek daha fazla tenezzül etmektedirler. Gelinen yerde bu haramiler, işçileri zapturapt altına almak için işi kabadayılığa, mafyavari yöntemler kullanmaya kadar vardırmış bulunmaktadırlar. Bunun son örneği Ravelli'de yaşandı.

Ravelli işçileri, geçen ayın başında kendi aralarında yaptıkları toplantıların ardından dayatılan ücretsiz fazla mesailere gelmeme kararı aldılar ve patrona geri adım attırdılar. Bunu içine sindiremeyen mafya bozuntusu Ravelli patronu, işçilere gözdağı vermek üzere fabrikada terör estirip bu toplantılara katılan birkaç işçiyi fabrika içinde dövdü. Ardından savcılığa suç duyurusunda bulunan bir işçiyi açıktan tehdit etti. Bazı işçilere ise aileleri üzerinden tehditler yöneltti. Kuşkusuz bu türden zorbalıklar yalnızca Ravelli'de, Mert Çelik'te yaşanmıyor. Bölgemizde son iki yılda patron zorbalığının arttığına yakından tanık oluyoruz. Pek çok fabrikada köleci iş yasalarını kabul ettirmek için baskı uygulanıyor, hakkını isteyen işçiler silahla tehdit ediliyor, boyun eğmeyen işçiler dövülüyor, hakaretler gırla gidiyor, patronun parayla tuttuğu silahlı köpekleri fabrika içinde sık sık boy gösterip terör estiriyor, en küçük bir hak talebini bastırmak için asker ve polisler fabrika kapısına yığılıyor. Vb., vb.

Sonuçta asalak patronlar bir şekilde zorbalığı tırmandırıyorlar. İşçileri iliklerine kadar sömürmeleri yetmezmiş gibi, karşılarında sonuna kadar boyun eğen, sorgusuzca itiat eden köleler istiyorlar. Buna niye ihtiyaç duydukları tartışıma gerektirmeyecek denli açıktır. Aç gözlü asalakların sömürüyü ve zorbalığı nereye kadar tırmandıracakları da! Örnek mi? İşte Irak, işte Alman faşizmi! Evet, asıl mesele, bu cüreti nereden bulduklarıdır. Her gün benzeri zorbalıklara maruz kalan işçilerin niçin suskun kaldığıdır.... Yüzlerce işçinin, gözleri önünde

gerçekleşen bu saldırıya bir tepki vermemesi, sınıf kardeşlerini yalnız bırakmasıdır mesele. İşte bu haramiler bu cesareti tam da buradan, işçi ve emekçileri esir alan korkulardan ve bilinçsizlikten alıyorlar. Peki korkunun ecele faydası var mı? "Bana dokunmayan yılan bin yaşasın" diyerek insan olmanın onuru korunabilir mi? Ve böyle giderse bu işler nereye varır? Hiç bunların muhasebesini yapıyor muyuz?

Daha önce de ifade ettiğimiz gibi, sermayede insafın, adalet duygusunun, hakkaniyetin ve insanlığın zerresi yoktur. Yüzünde hangi maskeyle dolaşırsa dolaşsın o, kendi çıkarları için gerekirse tüm dünyayı ateşe atacak kadar bencil ve çıkarcı bir sınıftır. Yalnızca geçtiğimiz yüzyılda, yüzmilyondan fazla insanı canından eden savaşların altına imza atan kan dökücü bir sınıftır. Her yıl milyonlarca insanın açlıktan, hastalıktan kırılmasına sebep olan bizzat bu sınıfın kendisidir. Aşırı kâr hırsıyla doğayı insafsızca tahrip edip dünyayı felaketlere doğru sürükleyen de yine bu bir avuç asalaktır. Korkulacaksa, onların tüm insanlığa hazırladığı bu karanlık gelecekten, adım adım yaklaşan her türlü felaketlerden korkulmadır.

Evet kanımızı emerek, emeğimizi sömürerek varlığını sürdüren zalimde aman ve insaf yoksa, onun önünde diz çökmenin de korkmanın da, devekuşu misali kafamızı kuma gömmenin de bir faydası yok! Kölelik zincirlerinden başka kaybedecek neyimiz var? Korkuya teslim olmaktan daha beter bir ölüm mü var?

Unutmamalıyız ki, "diz çökerek yaşamaktansa ayakta ölmek yeğdir" deyip can bedeli bir mücadeleyle bu asalakların karşısına dikilen işçi ve emekçiler pek çok kere onları mağlup etmeyi başarmışlardır. Ve yine unutmamalıyız ki, bugün hala da bir takım kırıntılarından yararlandığımız haklar, tam da sınıf mücadelesinin bize kalan miraslarıdır. Bu mirası korumalı ve gelecek nesillere daha güzel bir miras bırakmalıyız. Yenildiysek bir kez daha denemeliyiz. Kavgada düştüysek tekrar ayağa kalkmalıyız. Güçsüzsek, gücümüzü artırmak için daha iyi örgütlenmeli, kavgada ustalaşmalıyız. Yanlışlarımız varsa düzeltmesini bilmeliyiz. Ve korkuyorsak, korkumuzu yenmeyi başarmalıyız. Bunları başarıp örgütlü gücünün farkına varan bir sınıf, bu dünyaya hükmeden bir avuç asalağın sömürü düzenini başlarına yıkmayı da başarabilir. Başarmak zorundayız. Başarmak için, SEKA işçileri gibi birbirimize kenetlenmeli ve kendi sınıf gücümüze güvenmeliyiz. Başka bir seçeneğimiz yok!

Saldırıya uğrayan işçilerin açıklaması...

Ravelli patronu zorbalıklarının hesabını mutlaka verecektir!

Bizler, İstanbul Haramidere'deki Ravelli Gömlek Fabrikası'nda çalışan işçiler z. Fabrika toplam 2300 kişinin çalıştığı büyük bir işletmedir. Bu fabrikadaki işçilerin tek sorunu ağır çalışma koşulları ve yoğun sömürüden ibaret değildir. Aynı zamanda işçilere şiddet uygulamaya varan baskılar yaşanmaktadır. Bu artık günlük bir uygulamadır.

Ravelli pat onu son zamanlarda işçilere yeni hak gaspları dayatmaya başlamıştır. Bunlardan biri de ücretsiz olarak fazla mesaiye kalma dayatmasıdır. Patron geçen hafta ücretsiz mesaiye kalınacağını bildirdiğinde biz işçiler buna karşı çıktık. Ücretsiz mesaiye kalmayı reddettik ve toplu bir şekilde hakkımızı aradık.

Toplu hareket etmemiz karşısında patron bu dayatmadan o gün için vazgeçmek zorunda kaldı. Fakat bizim toplu olarak hareket et emizden rahatsızlık duyduğunu ve bunu kendi çıkarları için tehlikeli gördüğünü tahmin ediyorduk.

Düşündüğümüz gibi de oldu. Patron ve adamları 14 Şubat günü, geçen haftaki hak mücadelesine önayak olduğunu düşündüğü arkadaşlarımızı birer birer baskı altına almaya başladı. Patron ve adamları bir arkadaşımızı dövdü ve kafasına silah dayayarak bazı kağıtlar imzalattılar.

Bu zorbalık dağ başında değil İstanbul'un ortasında Ravelli Fabrikası'nda oldu. Ravelli'nin hak-hukuk tanımayan, fabrikayı mafya babalarının yöntemleriyle yöneten, işçilere birer köle gibi davranan patronu, zorbalıklarına bir yenisini daha eklemiştir. Bir kez daha biz işçileri baskı, dayak ve silahla tehdit ederek sindirmeye yeltenmiştir.

Ravelli patronu bu zorbalıklarının hesabını Ravelli işçisine mutlaka verecektir. Basını ve kamuoyunu, sendikaları ve insan hakları örgütlerini Ravelli'de yaşanan patron zulmüne ve zorbalığa karşı duyarlı olmaya, konuyla ilgilenmeye çağırıyoruz.

14 Şubat '05

Patronun dayak attırdığı Ravelli İşçileri

BDSP' nin 13 Şubat'ta düzenlediği sempozyum gösterdi ki;

Güvencesiz çalışmaya, geleceksiz yaşamaya mahkum değiliz!

Yaklaşık üç ay önce Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu tarafından "Güvencesiz çalışmaya, geleceksiz yaşamaya hayır!" şiarıyla bir kapmayanın startı verildi.

Bu kampanya: Sağlık, eğitimin ve belediye hizmetlerinin bir hak olmaktan çıkartılıp paralı hale getirilmesine; emeklilik hakkı ve kıdem tazminatının ortadan kaldırılmasına; sendikasız, sigortasız, çalışmaya; düşük ücretlere, kölece çalışma koşullarına karşı işçi ve emekçilerin bilinçlenmesi ve yaşadıkları ortak sorunlara karşı bir araya gelip örgütlenmesi için atılmış bir adımdı.

Çoğumuz bu kampanyayı, mahallelerimizi, sanayi bölgelerini süsleyen afişler ile duyduk. Servis duraklarında, fabrika çıkışlarında dağıtılan bildiri ve broşürleri okuduk. Yapılan işçi toplantılarından öğrendik.

Bu kampanya çerçevesinde yürütülen çalışmalar sermaye hükümetinin saldırılarını teşhir ediyor, ikiyüzlü yalanları konusunda bizleri uyarıyordu. Sağlık, eğitim ve belediye hizmetlerinin parasız ve ulaşılabilir olması, emeklilik, tazminat, iş güvencesi haklarımızın korunması, sendikalı ve sigortalı olmak, insanca yaşamaya yeten bir ücret almak ve insanca koşullarda çalışmak gibi temel taleplerimizi içeriyordu. Bu çerçevede hem bilinçlenmemize katkı sundu hem de bizlerin sesi-soluğu oldu. Diğer yandan kampanya çalışmaları fabrikamızdaki, sektörümüzdeki, bölgemizdeki diğer işçi kardeşlerimizle sorunlarımızı ve çözümlerini tartışmamızın ve bir araya gelmemizin vesilesi oldu.

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu tarafından yaklaşık iki ay boyunca yürütülen "Güvencesiz çalışmaya, geleceksiz yaşamaya hayır" kampanyası 13 Şubat günü Eminönü Kadırga Kültür Merkezi'nde düzenlenen sempozyumla sona erdi. Sempozyumun şiari "İşçiler-emekçiler örgütlenmenin ve mücadelenin sorunlarını tartışıyor" idi. Dolayısıyla sempozyum, yeni bir mücadele sürecinin başlangıcı anlamına geliyordu. Kampanya sürecinde sermayenin saldırılarını, bununla birlikte ortak sorunlarını ve taleplerini tartışıp belirleyen işçi ve emekçiler çözümün örgütlenmekten ve örgütlü mücadeleden geçtiğini bir kez daha bilince çıkardılar. Bu nedenle de kampanya örgütlenme ve mücadelenin sorunlarının tartışıldığı bir sempozyumla sonlandırıldı. Sempozyum örgütlenme ve mücadele alanında atılan güçlü bir ilk adım oldu.

İstanbul'un dört bir yanından 500'ü aşkın işçi ve emekçi sempozyumda bir araya geldiler. Sempozyum sınıf mücadelesinde şehit düşenler adına yapılan saygı duruşu ile başladı. Ardından işçi sınıfının tarihsel devrimci rolünü ve misyonunu ortaya koyan, bunu işçi sınıfının mücadele tarihinden kesitlerle birleştiren sinevizyon gösterisine geçildi. İlgiyle izlenen sinevizyon gösteriminin ardından BDSP adına sempozyum ön çalışması ve bu çalışma üzerinden ortaya çıkan tablonun özetlendiği açılış konuşması yapıldı. Konuşma sempozyumun sınırları dolayısıyla mütevazı bir ilk çalışma olduğu ve arkasının getirilmesi vurgusuyla sonlandı.

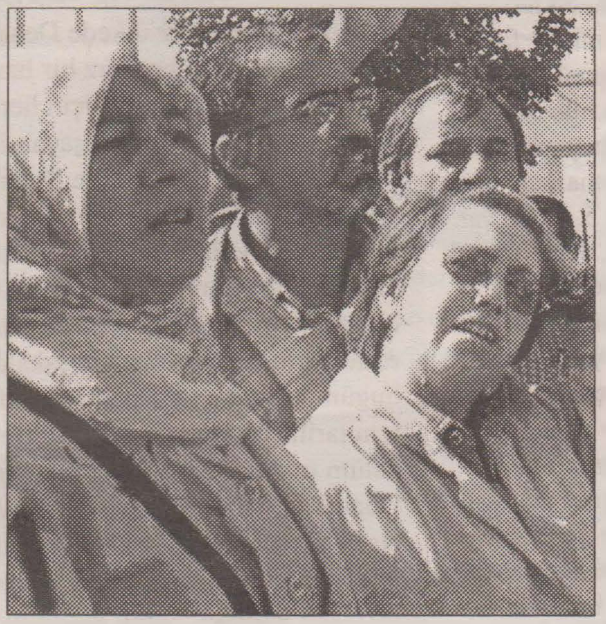
Konuşmanin ardından sempozyuma konuk konuşmacı olarak katılan Prof. Dr. Izzettin Önder ve BMİS (Birleşik Metal İşçileri Sendikası) Genel Sekreter Yardımcısı Mehmet Beşeli sunumlarını yaptılar. Sınıf hareketinin karşı karşıya olduğu sorunlar ve çözümlerin neler olduğunu üzerine düşüncelerini aktardıktan sonra izleyicilerden gelen soruları yanıtladılar. Verilen aradan sonra tebliğ ve konuşmalara geçildi.

Tebliğlerde çoğunlukla fabrika, sektör ya da bölgesel olarak işçilerin yaşadıkları sorunlar, mücadele deneyimleri, çözüm önerileri genel ve özgün yönleriyle genişçe yer buldu. Kürsü zaman dışında hiçbir sınır ve koşul gözetmeksizin bütünüyle işçilerin, işçi örgütlerinin ve devrimcilerin kullanımına sunuldu. Söz alamak için 40'tan fazla başvuru oldu. Fakat zaman darlığı dolayısıyla bunlardan bazıları karşılanamadı. Zaman zaman işçiler için uzunluğu, içeriği ve birbirini tekrara etmesi nedeniyle sıkıcı olan konuşmalar olsa da genelde konuşmalar belli bir ilgiyle dinlendi. Özellikle işçilerin yaptığı konuşmalar canlı ve etkili oldu. Hayatında ilk kez mikrofon karşısına geçip yüzlerce kişiye seslenen işçilerin heyecanı solandakileri de sardı. İşçilerin konuşmaları çoğu zaman slogan ve alkışlarla karşılandı.

Sonuç olarak sempozyum öngörülen hedeflere uygun bir başarıyla hayata geçirildi. Başta da ifade ettiğimiz gibi, bu yalnızca bir ilk adımdır. Şimdi bu adımı takip edecek yeni adımların atılması gerekiyor. Sermayenin saldırılarının böylesine yoğunlaştığı bir dönemde, işçi-emekçileri için tarihsel ve hayati önemi olan kazanımlarının ortadan kaldırılmaya çalışıldığı bir dönemde bu ihtiyaçtan öte bir zorunluluk olarak karşımızda durmaktadır. Kampanya ve sempozyum sürecine katılan güçlerin daha da etkinleşmesi, yapılan tartışmaların derinleştirilip süreklileştirilerek sınıfın daha geniş kesimlerine maledilmesi bundan sonra atılması gereken adimların başında gelmektedir.

Bölgedeki fabrikalara parça başı iş yapan Kıraç'ın emekçi kadınlarıyla konuştuk...

"Karın tokluğuna sömürülüyoruz!"

İşsizliğin, yoksulluğun ve sömürünün en yoğun olarak görüldüğü Kıraç'ta kadın olmak zor. Kıraç'ta kadın olmak patronlar için ucuz emek ve sömürü anlamına geliyor. Kan emici patronlar ulaşım, yemek, sigorta, sosyal hak gibi masraflardan kaçarak işçilik maliyetlerini azaltmak için kadınları fabrikada çalıştırmak yerine evlerde çalıştırır hale geldi. Kıraçlı patronların emek sömürüsü, evlerin içine kadar girdi. Evlerde çalışan kadınların hiçbir sosyal güvencesi olmazken, daha uzun saatlerde, daha az ücretle çalışıyor. Böylelikle daha çok sömürülerek patronlara devasa kârlar sağlıyorlar. Atölyelerde, fabrikalarda çalışanların durumu evde çalışanlardan farklı değil. Çalışma saatlerinin uzunluğu, koşulların kötü ve ağır olması, ücretlerin düşüklüğü, sigortası, sendikasız, sosyal haksız çalışma en çok kadın işçileri etkiliyor. Ekonomik ve sosyal kriz bahanesiyle işten ilk atılarak işsiz bırakılan onlardır.

Yolların çamurunu, altyapının olmayışını, evlerin su basmasını, elektriklerin ve suların kesilmesini, sağlık ve eğitim alanında ki yetersizliklerin faturasını da en çok Kıraçlı emekçi kadınlar çekiyor.

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü vesilesiyle Kıraç'ta evde çalışan emekçi kadınlarla yaşadıkları sorunlar üzerinden kısa bir röportaj yaptık.

***Esenyurt-Kıraç İşçi Bülteni:** Evde yapmak üzere fabrikalardan iş alıyorsunuz. Bu işleri nasıl aldığınızdan ve nasıl yaptığınızdan kısaca bahseder misiniz?*

Emine: Çocuklarım küçük olduğu ve bakacak kimsem olmadığı için fabrikada çalışamıyorum. Eşim de çalışmama izin vermiyor zaten. Bu işe komşum aracılığıyla başladım. Kocam, pazarcı, geliri düzensiz, baktım yetmiyor, ben de kocamla konuştum ve komşumla beraber iş almaya başladım. Aracılar arabayla işi eve kadar getiriyor. Derslerini bitirince çocuklar da yardım ediyor. Evde çoluk çocuk oturup gün boyu yapıyoruz işte. Ekmek parası çıkıyor, evin eksiklerini alıyorum.

Selime: Ben de çocuğum küçük olduğu için işe giremedim. Eşim inşaat işçisi. Kışın iş olmuyor. Kreşi olan bir iş olsa. Ama o da yok. Çocuğun ve evin masrafını karşılayamıyoruz. Bana da bir tanıdık önermişti, onun aldığı yerden ben de iş almaya başladım

***Esenyurt-Kıraç İşçi Bülteni:** Hangi fabrikalardan, ne kadara alıyordunuz, örnek verebilir misiniz?*

Selime: Daha çok Makel Elektrik'ten montaj işi alıyoruz. Çuvalla getiriyorlar. Çuvalı 5 milyona. Küçük küçük vida montaji veriyorlar. Tek başına yaparsan iki günde ancak bitiyor bir çuval. Aracılar bir günde bitmesini istiyorlar. Yani, gece-gündüz uyumadan çalışacaksın, evin işlerini yapmayacaksın ve 5 milyon alacaksın.

Emine: Makel'in işleri gerçekten zor ve kazançsız oluyor. Ben tekstil fabrikalarının iplik temizleme işlerini alıyorum artık. Örneğin çuvalla pantolon oluyor. Bir çuval 3-4 milyon kazandırıyor. Sürekli yaparsan üç çuval bir günde bitiyor.

***Esenyurt-Kıraç İşçi Bülteni:** Aracıların belirlediği ücrette pazarlık yapıyor musunuz?*

Selime: Ücret az olsa bile mecburen kabul etmek zorundayız. Adamlar keyfiniz bilir, siz yapmazsanız yapacak kişi çok diyorlar.

***Esenyurt-Kıraç İşçi Bülteni:** Evde çalışmak sosyal yaşamınızı nasıl etkiliyor?*

Emine: Sosyal yaşam mi var ki? Sabah 06.00'da kalkıp çocukları okula götürüyorum. Eve geliyorum. Saat 10.00'a kadar bu işlerden yapıyorum. Sonra ara verip ev işlerine başlıyorum. Bulaşık, ev temizliği, yemek derken öğlen oluyor, çocuklar okuldan geliyor.

Tekrar yemek hazırlığı. Onların dersleriyle ilgilenemiyorum. Kendi başlarına bir şeyler yapıyorlar. Bitirince de bana yardıma oturuyorlar.

Yatana kadar bu işleri yapıyoruz. Ne gezmeye gidebiliyorum, ne de komşu yüzü görüyorum. Kimi zaman iş istedikleri saate yetişmeyince yemek, temizlik falan da yapmıyorum. Çocukları ihmal ediyorum. Gece uyumadığım bile oluyor. Kocam kızıyor. Evde bazen huzursuzluk oluyor. Ama ne yapayım. Yapmazsan da ekmek parası yetişmiyor işte. 5 çocuk var.

Selime: Benimki de farklı değil. Çocuk okula gitmiyor, ama küçük olduğu için bakım ve ilgi istiyor. O uyuduğunda yapıyorum genelde. Eşim de yardım ediyor bazen. Ev işi, yemek, çocuk bakımı bir de bu işler! Yorucu oluyor tabii.

Esenyurt-Kıraç İşçi Bülteni: *Sizin evlerde bu şekilde çalışmanız sosyal güvencesiz şekilde emeğinizin daha yoğun ve daha ucuz sömürüsü anlamına geliyor. Türkiye'de ev eksenli çalışan kadınlar birleşerek Ankara'da bir konferans yaptılar ve örgütlenmenin sorunlarını tartıştılar. BDSP, "Geleceksiz yaşayama güvencesiz yaşamaya hayır!" adı altında bir sempozyum düzenledi. Bunlardan ya da bu türden girişimlerden haberiniz oluyor mu?*

Emine: Hayır ilk kez duydum. Ama bizim aramızda böyle bir birlik olmaz ki. Çünkü fabrikada çalışmıyorsun, birde sürekli bir iş değil. Gerçekten de karın tokluğuna sömürülüyoruz. Fabrikada çalışsam en az asgari ücret verecek patron. Ama böyle aylık vereceği 100 milyonu bile geçmiyor. Biz de boş duracağımıza yapalım diyoruz. Belki de ciddiye alsak, birleşip pazarlık yapsak ücretleri bu kadar az vermezler.

Selime: Bende aynı düşünüyorum. Burada her eve girin, mutlaka bir iş yapıyordur. Ama herkes de bizim gibi düşünüyor. Ya fabrika da iş bulamamış, ya da çocuğa bakacak kimsesi yoktur. Boş duracağıma yapayım diyor. Haklısınız. İşçiden daha çok sömürülüyoruz. Ama mecburuz işte. Başka yerlerde olur ama, burada kadınların birleşmesi biraz zor.

Çejna Newroz piroz be!

Newroz sömürüye ve zulme karşı halkların isyan çağrısıdır!

Bir zamanlar bir ülkede Dehak adında zalim bir kral yaşarmış. Dehak amansız bir hastalığa yakalanmıştır. Varlığını sürdürebilmesi için her gün iki gencin beynini yemektedir. Bu ülkede yaşayan Demirci Kawa, bir gün bu zulme karşı başkaldırır. Ve Dehak'ın kafasını çekiciyle patlatır. Demirci Kawa, zalim Dehak'ın ölüm haberini yaktığı büyük ateş ile halka müjdeler. İşte o günden bu yana Newroz esaretten kurtuluşun, baharın ve özgürlülüğün müjdesi olmuş, Kürt halkının zulme karşı yaktığı özgürlük ateşinin, ezilenlerin ezenlere karşı başkaldırısının simgesi olarak bugüne taşınmıştır. Egemen sınıflar, varlıklarını sürdürmek için tarihleri boyunca emekçi sınıflar üzerinde baskı şiddet, zülüm uygulamaktan hiçbir zaman geri durmadılar. Dönemler, isimler değişmiş olsa da yöntemler hep aynı kaldı. Nasıl ki zalim Dehak kendi varlığını sürdürmek için her gün iki insanın beynini yiyorsa, bugün de sermaye sınıfı daha fazlasını yapıyor, kendi varlığını sürdürmek için milyonlarca işçi ve emekçilerin kanını emiyor. Onlar üzerinde baskı ve şiddetini artırarak varlığını sürdürüyor. Katlediyor, sokak ortasında kurşunluyor, evini, köyünü başına yıkıyor, halklara karşı barbarca saldırılar düzenliyor. Kısacası, yüzyıllar öncesinin Dehak'ını, bugünün sermaye sınıfı temsil etmektedir. Ezilen halkların ve sömürülen emekçilerin önündeki temel engel bu sınıftır. Kürt halkının özgürlük talebini kanla boğan sermaye iktidarı, uyguladığı sosyal yıkım politikalarıyla, özeleştirmelerle işçi-emekçilere kan kusturmakta, işçi sınıfın grevlerine, direnişlerine saldırmaktadır. Her türlü hak ve özgürlük arayışına kaba şiddetle çıkmaktadır. Tıpkı Dehak gibi sermaye de iktidarını ölçüsüzce tırmandırdığı bu baskı ve teröre dayalı şiddet politikasına borçludur. Bunun karşısında işçi ve emekçilerin, özgürlüğünden yoksun halkların tutması gereken yol hiç kuşkusuz ki devrimci direniş bayrağına sarılmaktır. Çünkü emperyalist barbarlar ve onların yerli uşakları, işçi ve emekçilere, yoksul halklara başka bir yol bırakmamaktadırlar. Onlar halklara, emekçilere özgürlük vermenin değil, kendi egemenliklerini dayatma, sömürüyü ve sömürgeciliği sürdürme peşindedirler. Kürt halkı da dahil ezilen tüm dünya halklarının özgürlüğü, bu barbar sömürücülere karşı ortak bir mücadele yürütmeye bağlıdır.

Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!

Namusu ve onuruyla yaşayan, emeğiyle geçinen işçiler, kan emicilere karşı birleşmelidir!

Merhaba işçi arkadaşlar! Ben de sizin gibi emeğini satarak geçimini sağlayan bir işçiyim. Benim çalıştığım fabrikada yaklaşık olarak 500 işçi çalışmaktadır. Bunların yaklaşık %70'ini sözleşmeli işçiler, geriye kalanını ise kadrolu işçiler oluşturmaktadır. İşyerinde 3 ayrı taşeron firma bulunmaktadır. İşyerinin taşeron firmalara bölünmesinin amacı, sendikal örgütlenmemizi engellemektir. Bizlere, tamamıyla işçi aleyhimize olan iş yasaları dayatılıyor. Sorgulamayan ve düşünmeyen, sadece üreten birer köle olmamız isteniyor. İşyerimizde yaşanan bir olayı sizlerle paylaşmak istiyorum. Akşam paydos etmeden önce bant şefleri yemekhanede toplantı olacağını söyledi ve yemekhaneye indik. Fabrikanın genel müdürü bizlere bir konuşma yaparak, patronun içinde bulunduğu sorunlardan sözetmeye başladı. Ve sonra asıl can alıcı noktaya gelerek, patronun içinde bulunduğu krizi atlatabilmesi için işçi çıkarılacağını ve 47 işçinin işine son verildiğini açıkladı. Sonrasında çıkarılan işçilerin isimlerini okuyarak bu kişilerin toplantı bittikten sonra çıkış kağıtlarını imzalamaları için beklemelerini söyledi. Ve bu olaya dayanak olarak da yılbaşından hemen sonra imzaladığımız "belirli süreli iş sözleşmesi"nin deneme süresi maddesini gerekçe gösterdi. İşten çıkarılmayan işçi arkadaşlarınıza ise ertesi gün iş olmadığı için gelmemeleri, çalışılmayan bu gün için iş yasasının "telafi çalışma" maddesi gereğince ileriki günlerde (patronun istediği bir günde) ücretsiz olarak çalışılması gerektiğini söyledi. Tüm bu yaşananlar üzerine bir arkadaşımız, "patron krize girmişse bize ne? Neden bunu bizleri işten atarak telafi etmeye çalışıyor?" diyerek tepkisini dile getirdi. Bu tepki karşısında genel müdür, bir patron için bir işçiyi işten çıkarmak namus, ar meselesidir diyerek toplantının bittiğini söyledi.

Arkadaşlar! Sonuç olarak hepimiz şunu çok iyi biliyoruz ki; patronlar kendi kârlarını güvenceye alabilmek için namuslarını ayaklar altına alabiliyorlar. Onlar için namusun da, şerefinde hiçbir önemi yok. Yeter ki, kârlarına kâr katabilsinler. Bir işçinin işten çıkarılması, yoksulluğun ve sefaletin pençesine bırakılması onların hiç mi hiç umurunda değil. Ama biz işçiler, namusumuzla onurumuzla çalışarak yaşıyoruz. Sefalet içinde yaşıyoruz ama şerefli yaşıyoruz. Buna rağmen çok para da istemiyoruz. Sadece ve sadece insanca yaşamamıza yetecek kadar bir ücret istiyoruz. Ve eğer birlik olursak ve birlikte mücadele edersek işten çıkarmaları durdurabilir, istediğimiz ücreti alabilir ve de patrona köleliği yıkabiliriz.

Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!

Ernamaş'tan bir işçi

Çocuk emeği sömürüsüyle dünyayı gezen bir marka: Gezer Terlik!

"Gezer, dünyayı gezer", "yazın her anı gezer zamanı"! Bu reklam sloganlarını televizyonlarda duymayan ya da caddelerdeki bilboardlardaki afişlerde okumayan yoktur. Sanayinin ve aynı zamanda sömürür.ün merkezi Kıraç'ta çocuk emeğinin sömürüsü üzerinden üretim rekorları kırarak büyüyen, dünyanın en bilinen markaları arasına girmeyi başaran bir fabrikanın, Gezer Terlik fabrikasının reklamıdır sözkonusu olan.

Geçtiğimiz yıl % 22.4 oranla en tanınmış markalar arasına giren, yılda 30 milyon çifte yakın terlik üreten Gezer, 44 ülkeye ihracat yapıyor. Gezer, fabrikada çalışan çocuk yaştaki işçilerin aşırı sömürüsü üzerinden büyüyor. 1968 yılında küçük bir atölyede başlayıp, 20 bin metrekare üzerine kurulu dev bir tesis haline gelen Gezer'in internet sitesinden aldığımız şu küçük alıntı, nasıl büyüdüğü konusuna bir açıklama getirmektedir: "Kriz dönemlerinde daha da çok büyüdük, bu büyümenin de etkisiyle yeni projeler üretiyoruz." Kriz bahanesiyle işçilerin ücretlerine zam yapmayan, ücretleri ödemeyen, buna rağmen üretimi % 30 arttıran, esnek çalışmayı da kural haline getiren Gezer Terlik kriz dönemini iyi bir fırsat olarak değerlendirmiş, sömürüyü artırdıkça de artmış. Aşırı sömürü, kölece çalışma koşulları sayesinde her gün yeni topraklara ayak basıyor, üretim rekorları kırıyor Gezer.

Ravelli'de işçilere kalkan elleri kıracağız!

Asalak patronlar, sömürü ve zorbalıkta sınır tanımıyor!

Haramilerin saltanatını yıkacağız!

Kamu Emekçileri Bülteni Özel Sayı: 186 ● Fiyatı: 25 YKr. ● Mart 2005 ● **Sahibi ve S. Yazı İşleri Md.:** Gülcan CEYRAN ●
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti. ● Mollaşeref Mah. Millet Cad. 50/10 Fatih/**İstanbul** ● Tel/Fax: 0 (212) 534 32 39 ● **Baskı:** Özdemir Mat. / İST